

Bijna 10 jaar letselschaderegeling en wat daarbij komt kijken

Aartjan Brand | Fotografie: Hetty Hairwassers

Het was zaterdagavond 20 februari 2010. Aartjan was 17 jaar, reed brommer, volgde de BBL-opleiding voor constructiebankwerker en had zo zijn dromen. Later zou hij gespecialiseerd lasser worden of ambulancechauffeur. Hij was een echte doener, stak de handen uit de mouwen als hij kon helpen. Maar dan die zaterdagavond, zonder dat Aartjan het wist, stond hij aan de vooravond van een nieuwe fase in zijn leven. Aan LetselschadeNEWS vertelt Aartjan zijn verhaal en over hoe belangrijk het is om hulp van familie en vrienden, maar zeker ook professionals, te krijgen om je leven weer op de rit te krijgen.

Door Floor Verhees

Dit jaar is het tien jaar geleden dat het ongeluk plaatsvond. Aartjan was nog een puber toen hij zijn linkerbeen en -heup verloor door het ongeval. In de tussentijd is hij volwassen geworden, getrouwd en werd vader van twee zonen. "In 2014 ben ik op dezelfde dag als toen het ongeluk plaatsvond, getrouwd met Dirrieke. Ik wilde graag ook iets moois op deze dag laten gebeuren. Nog iedere dag ben ik gelukkig met dat besluit, want samen met Dirrieke sta ik sterk."

Frontale botsing

Terug naar 2010. Het was zaterdagavond 20 februari rond 23:00 uur dat Aartjan op zijn brommer door de polder op weg naar huis was. Wat toen gebeurde, was zelfs na een reconstructie niet meer exact te achterhalen. De tegemoetkomende automobilist werd vermoedelijk verblind of afgeleid door het licht van de trein, die juist op dat moment aangereden kwam. Daardoor zou de auto mogelijk meer op de linker weghelft terecht zijn gekomen. Bewijs het maar eens. Niemand kon het met zekerheid zeggen. Maar waar geen twijfel over bestond was dat Aartjan en de tegemoetkomende automobilist frontaal op elkaar zijn gebotst. Aartjan vertelt: "Door de klap ben ik via de voorruit door de lucht afgeschoten en achter de auto in de berm neergekomen. Door het contact tussen mijn linkerbeen en de voorruit werden mijn been en heup er direct afgescheurd. Door de landing op de grond was mijn linkerhand op een aantal plaatsen gebroken, mijn rechterarm uit de kom en de schouder ontwricht en mijn arm ook gebroken, nou ja, en natuurlijk heel veel schrammen en blauwe plekken. Ik lag volledig in de kreukels." Het belangrijkste van dit relaas is misschien wel de hulp die verbazingwekkend snel op gang kwam, want dat is niet vanzelfsprekend 's avonds op een landweg in het buitengebied.

Vervolgens was de adequate hulp voor Aartjan levensreddend. Voor hetzelfde geld was hij doodgebleed als gevolg van zijn verwondingen. Met recht een geluk bij een ongeluk.

Enthousiaste doorzetter

"Ik ben ontzettend dankbaar dat ik het leven nog steeds heb. Mijn vrouw en onze jongens, het huis en mijn baan, het geeft me allemaal voldoening. Maar daarnaast is de impact van het ongeval iedere dag merkbaar, waardoor het soms ook niet goed met mij gaat. Marc d'Hondt zegt hierover in een van zijn voorstellingen bijvoorbeeld dat hij er 'beter' op is geworden door hetgeen hem is overkomen. Dat ervaar ik niet zo. Voor het ongeval was alles in mijn beleving perfect, of in ieder geval zoals het moest zijn, sinds het ongeval is het dat zeker niet. Er is veel dat ik niet meer kan omdat ik nog maar één been heb." Als 17 jarige wordt het leven van Aartjan door het ongeval bruut tot stilstand gebracht. Van de eerste maand stilliggen op een zandbed, via voorzichtig vijf minuten zitten, naar lopen met een rollator tot en met lopend met krukken naar huis. Terugkijkend op zijn revalidatieperiode, zegt hij, 'Dit was een mooie, goeie tijd. Een tijd van beter worden. Sterker.' Die opmerking is typerend voor hem. Aartjan was altijd al een jongen met een aanstekelijk enthousiasme, want hij wilde graag verder met zijn leven. Zo had hij tijdens zijn revalidatie met zijn fysiotherapeut een weddenschap afgesloten dat zodra hij voldoende was aangesterkt, hij de Domtoren in Utrecht zou beklimmen. Op 14 december 2010 heeft hij die weddenschap gewonnen toen hij binnen een half uur de top bereikte.

Soepele samenwerking

In de eerste maanden na het ongeval komt letselschadeadvocaat Harry Blok, in contact met de ouders van ►

Woonhuislift aan de buitenzijde van het huis.

In de woonhuislift

Aartjan. Harry: "Het is een Godswonder te noemen dat Aartjan het ongeval heeft overleefd ondanks het verlies van zijn linkerbeen en heup. De ernst van zijn letsel nam niet weg dat de aansprakelijkheid absoluut geen uitgemaakte zaak was. Er zijn misschien wel acht ongevallenanalyses nodig geweest, voordat de tegenpartij aansprakelijkheid erkende, met daarbij overigens een beroep op eigen schuld.

'Godswonder dat Aartjan nog leeft'

Dat gaf wel een positieve wending in de zaak, omdat de bewijslast voor het bestaan van eigen schuld bij de tegenpartij kwam te liggen. Uiteindelijk

zijn we tot een regeling gekomen, waarbij 80% van de schade zou worden vergoed."

Uit de gesprekken met alle betrokkenen wordt duidelijk dat het een intensief dossier was, waarin ook behoorlijk wat hobbels genomen moesten worden. Desondanks voert in alle gesprekken het positieve gevoel de boventoon. Er is veel samengewerkt, met elkaar overlegd en

zeker ook gestreden. En dan vooral met de gemeente. Want daar viel eigenlijk geen land mee te bezeilen als het om de tegemoetkoming in de kosten ging. Harry: "Het was niet allemaal kommer en kwel hoor, want de portacabin die bij zijn ouders in de tuin geplaatst werd toen Aartjan na de revalidatie weer thuis kwam wonen, is wel door de gemeente bekostigd, omdat er toen nog geen erkenning van aansprakelijkheid was. Maar daarna ging het bergafwaarts met als gevolg dat we uiteindelijk zelfs de gang naar de rechtbank hebben gemaakt. De gemeente had echt geen zin om mee te werken, waardoor het keukentafelgesprek pas achteraf plaats vond toen de verbouwing al klaar was. En vervolgens vonden ze alles te duur. In het hoger beroep bij de Centrale Raad kreeg de gemeente zodanig kritische vragen dat alsnog een regeling in der minne kon worden bereikt. En terecht, want toen Aartjan en Dirrieke met inmiddels hun eerste kind in een eigen huis wilden gaan wonen, was er geen geschikte huurwoning of appartement beschikbaar. Daarbij was het voor deze situatie belangrijk om een toekomstbestendige woning te realiseren. Dat is ook zeker gelukt met hulp van Linda Renders, ergotherapeut en directeur van Trivium Advies, een financieel adviseur en Arriën van der Windt, de bouwkundige van Trivium Advies."

Woonhuislift

Het is 2013 als het jonge stel aankondigt te gaan trouwen op 20 februari 2014 en zich te willen settelen. Het huurhuis waarin zij waren gaan wonen vanaf het huwelijk, had meer weg van 'kamperen' dan van 'wonen'. Met de wens een gezin te stichten, kwam de focus te liggen op de realisatie van een toekomstbestendige aangepaste woning. Begin 2014 kon Linda aanschuiven voor het vinden van een

Aartjan in de aangepaste keuken

'Woonhuislift zorgt voor autonomie'

geschikte woning. Linda: "Bij aanvang van een dergelijk traject wordt eigenlijk altijd eerst bij de desbetreffende gemeente aangeklopt om te bekijken welke reeds aangepaste woningen beschikbaar zijn. In dit geval was er niets geschikts, waardoor we al snel zijn overgegaan tot het bekijken van geschikte koopwoningen." Aartjan vult aan: "We hebben best veel huizen bekeken, voordat we per toeval op ons huidige huis stuitten. Het was een schot in de roos, omdat alle aanpassingen uitgevoerd konden worden, inclusief een woonhuislift." Dat is dan ook meteen het meest in het oog springende aan deze woningaanpassing. De woonhuislift zit aan de buitenzijde van het huis en gaat tot aan de tweede verdieping. De gemeente voorzag uiteindelijk in de kosten tot de eerste verdieping en de aansprakelijke verzekeraar deed een duid in het zakje om de lift tot aan de tweede verdieping te laten komen. "Zeker bij jonge mensen, zoals Aartjan,

adviseren we een woonhuislift als het huis dat toelaat, omdat we in de praktijk merken dat dit ten goede komt aan de autonomie van de persoon in kwestie en dat het minder invaliderend aandoet. Een dergelijke lift kan overigens ook heel goed inpandig geplaatst worden. Maar omdat het huis van Aartjan en Dirrieke een hoekwoning betrof, hebben we ingezet op een buitenlift, waarvoor de gemeente ook direct een bouwvergunning heeft afgegeven," aldus Linda. Harry: "Zoals ik al eerder aangaf, verdient de gemeente in deze zaak geen schoonheidsprijs. Maar als we het resultaat bekijken van de woning, dan zie ik een tevreden gezin. Alle aanpassingen die zijn gedaan, waren weloverwogen en in goed overleg. Naast de buitenlift, waren de keuken en de badkamer de meest ingrijpende aanpassingen. Allemaal met het oog op de toekomst, zodat Aartjan met zijn gezin hier nog heel lang kan blijven wonen." Aartjan vult aan: "Dirrieke en ik kijken terug op een heel mooie tijd. Het was hard werken en er waren ook veel gesprekken nodig met de bouwkundige van Trivium Advies, om tot het beste resultaat te komen. Wij hebben er wel dagelijks plezier van, dus de energie die het kostte, krijgen we sowieso weer terug!" ▶

Omscholing

In de tijd dat Harry zich sterk maakte voor een goede schadeafwikkeling, zijn bijna 10 jaar verstreken. Naast Harry hebben verschillende andere professionals zich ook over deze zaak gebogen. Zoals Cees Willem Dam, arbeidsdeskundige ADXpert, die er aanvankelijk voor zorgde dat de intrekking van de WIA-status van Aartjan werd teruggedraaid. Dat lijkt op voorhand een eenvoudig aantoonbare zaak, maar het bleek toch lastiger dan verwacht. Aansluitend heeft Dam samen met Aartjan aan de hand van diverse tests de opties in kaart gebracht voor een studie en/of werk aangezien het BBL-traject voor constructiebankwerker was stopgezet. Aartjan: "Voor het ongeval was ik al actief en enthousiast vrijwilliger bij het Rode Kruis. Daar werd ik op het idee gebracht om EHBO-instructeur te worden. Sinds het ongeval was ik al centralist op evenementen en 'verbindelaar' met de portofoon." Vervolgens werkte Aartjan drie jaar als instructeur voor BHV-ers, totdat het werk te zwaar werd. "Tot op de dag van vandaag ben ik nog steeds vrijwilliger bij het Rode Kruis en lever ik hand- en spandiensten tijdens de Nijmeegse Vierdaagse en andere grote evenementen." Hoewel Aartjan's hart ligt bij de meer praktische beroepen, werd duidelijk dat vanwege zijn beperking hij het moest gaan zoeken in de meer theoretische beroepen. Met hulp van Cees Willem gaat Aartjan in 2016 aan de slag als commercieel verkoper binnendienst. "In die functie heb ik veel geleerd. Ook over mezelf, want ik leg de lat hoog en wil mijn werk meer dan goed doen. Het is lastig om soms gas terug te moeten nemen, om niet alleen mijn werk goed te doen, maar ook nog alle activiteiten daar buiten."

Geslaagde samenwerking

In november 2019 is de letselschadezaak afgewikkeld. Voor Aartjan een belangrijk moment, want zoals hij zelf zegt: "Zonder

Aartjan met zijn zoontje in de bak samen op stap.

een schadevergoeding was het nooit goed gekomen. Dat de schade nu is afgewikkeld is een verademing." Harry sluit daar op aan: "Wat zo mooi was aan deze zaak? De samenwerking met Aartjan, hij is zo'n jongen die overal een oplossing voor bedenkt, waardoor het leven voor hem zo aangenaam mogelijk blijft. Dat is mooi om te zien." Een van de dingen die Aartjan zichzelf na de schadevergoeding aanschafte was een Segway, zodat hij zijn vrijwilligerswerk voor de Nijmeegse vierdaagse goed kan doen. "Maar ook om met mijn jongens

naar het strand te kunnen. Want met de Segway kan ik lekker door het mulle zand rijden. Dat is stoer en tof. Het geeft mij een energieboost." Datzelfde gevoel krijgt Aartjan van het handbiken, want het moge duidelijk zijn dat we hier niet te maken hebben met een stilzitter. Tussen de bedrijven door vindt hij zelfs tijd om zijn verhaal aan anderen te vertellen. En het is een plezier om naar Aartjan te luisteren, zoals hij vol enthousiasme en energie vertelt over hoe hij zijn leven opnieuw heeft ingericht en de hobbels op zijn pad heeft getrotseerd. ♦